

Ima.

Örökkévaló Isten! Tedd áldottá emlékezetét közöttünk annak, kinek neve fény, tisztesség és áldás számunkra. Fogadd kedvesen a hála imádságot, melyben megköszönjük az égi ajándékot, melyet nagy fiadban nekünk, szegény székeknek adtál. Élete és munkássága gondviselő szereteted áldott bizonyossága: a nemzet, mely ily fiakat szül, — legyen bár sorsa mostoha, — nem veszhet el soha. Jó mi nekünk néha emlékeznünk, az emlékekben megfürödniünk és új életre kelniünk. Őseinknek hazajáró lelke hadd tanítson minket is hűségre és hazaszeretetre. Órizzen meg minket a Te nagy kegyelmed, hogy a székelly kínokkal szemben szívünkön elfásultság vagy közöny valaha erőt vchessen.

Rövidítsd meg — Uram — a Te néped próbára vettetésének keserű napjait. Ne enged, hogy gyötrelmek között teste-lelke fel-

emésztődjék s hiábavaló várakozásban szíve megszakadjon. Légy hozzá irgalmas, a reménytelenség örvényéből emeld ki, fogd fel sóhajtasát s könnyeire, miket húsz esztendő óta sorsa felett hullat, vonjon vigasztaló szivárványt a Te nagy kegyelmed. Földi hatalmasságokba bizalmat nem vetünk, igazságot földön hiába keresünk: szent ügyünkkel — Atyánk — Hozzád felebbezünk. Nem, oh az nem lehet, hogy dicső multú néped rabsorsba veszni engedd.

Még itt reszket a levegőben a húsvéti harang szava. Ha késett is, itt a tavasz. A Hargita alatt hű fiadnak sírján új virágok nyílnak. Szent a hitünk — Atyánk — s rendületlen, hogy a nép számára, melyet halálra ítélték, igazságszolgáltatásod új tavaszt, új életet, szabadságot hozand. Mi most még csak nem is sejtjük, de Te már látod, miként vigasztalod meg benned bizó néped. Mi csak azt tudjuk — s nekünk az is elég —, hogy előtted — Atyánk — nincsen lehetetlen. Most még alszik hű fiad, de megmozdul, ha kürt riad. Szent a hitünk s rendületlen, hogy Budvár fölött majd örömtüzek gyúlnak s a nép, mely ma még nagy szomorúságban ül, újjongva zeng halleluját a Te szabadításodért. Amen.